

Та коли б я зумів розгадать
оті знаки таємні,
Що в той день мені слали
і трави, і води студені,
Та коли б здогадаться мені,
чого крячуть вброни, —
Я б рвонувся одразу на всі
на чотири сторони
І упав би проваллям,
постав би скелястим порогом,
Щоб спинити його,
щоб вернуть його, з тої дороги,
А коли розгадав,
а коли здогадався — пізно.

Він пішов...

На ворота схилилася пісня...
Коли осінь вмирає
на сивому-сизому вітрі,
Ми старієм на рік
за законами вічного права.
Та коли полишають нас
дивні поети —
повірте,
Що на цілу епоху
старіє народ і держава.

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.